

*Omistettu Virginia Hamiltonille
ja kaikille edeltäjillemme,
jotka tiesivät että osaamme lentää*

SISÄLLYS

1 HORNANHURTTIA, KUMMITUKSIA JA HYVIÄ SYNTTÄREITÄ	7
2 TYRAN J. PORTERIN SEIKKAILUT	26
3 IHMINEN OSAA LENTÄÄ	39
4 MUSEOSSA MESOTAAN	51
5 IKÄVÄ TOTUUS	64
6 KÖYDENVETO	76
7 SUOJELUKAARTI	89
8 JP NÄKEE	100
9 (KIRJAIMELLINEN) MAANALAINEN RAUTATIE	111
10 KARVAINEN MIES JUNIOR	126
11 HIGH JOHN DE CONQUEROR	147
12 TURVALLINEN PAIKKA	162
13 IPL:N PERINTÖ	172

14 GILESIN PIIRIKUNNAN SUURVISIIRIT	186
15 TAIKASAVVAT RIEHAANTUVAT	202
16 POMO	214
17 ROHON PALUU	232
18 ANSOJA JA RÄPPEJÄ	239
19 MSAIDIZIN TARINA	253
20 KOTIINPALUU	264
21 ILMENTÄJIEN ENNUSTUS	275
22 VALITETTAVASTI VALITTU	288
23 ERÄÄN ISÄN KOHTALO	297
24 NÄMÄ EIVÄT OLE JÄÄHYVÄISET	304
KIITOKSET	319

YKSI

*HORNANHURTtia, KUMMITUKSIA
JA HYVIÄ SYNTTÄREITÄ*

Kun paras kaverini JP täytti kaksitoista, vanhemmat ostivat hänelle puhelimen. Se oli superiso juttu, sillä ensinnäkin JP hukkaa aina tavaroitaan, ja toiseksi hänen vanhempiansa mukaan puhelimet ovat ”pikayhteys paholaiseen”. (En tiennyt, että paholaisella on puhelin.)

Meidän kadulla asuva Alabama McCain sai 12-vuotislahjaksi collegepaidan, jota eräs hänen K-pop-lempibändinsä jäsen oli joskus pitänyt. Pimeetä, mutta ei niin pimeetä kuin se, että saa nimekseen Alabama, vaikka on kotoisin Mississippistä.

Sean Cole täytti kaksitoista ja sai mopomönkijän. Nyt hän huristelee kaduilla kaatelemassa jäteastioita. Hänen äitinsä sanoo, että sellainen poika hän on. Minä sanon, että sellainen törppö hän on.

Minun 12-vuotislahjani jätti kaikki nuo varjoonsa. Isä lupasi opettaa minut käyttämään Lahjaa, jotta minusta voisi viimeinkin tulla ilmentäjä. Mutta ensin minun pitää pyydystää hornanhurttia.

Hiivin varpaisillani metsässä, jotta lehdet eivät rasahtele jaloisiani. Eilen kotipetuksessa isä sanoi, että hornanhurtat kuulevat

ääniä satojen kilometrien päästä. Minusta taas tuntuu, että *hais-tan* hornanhurtan satojen kilometrien päästä. En oikein tiedä, millainen otus se on, mutta se levittää metsään väkevää keitettyjen munien ja perunalastujen hajua.

”Muista, mitä sanoin, Nic Nac”, isä tähdentää. Kuulen hänen äänensä ympäriltäni kuin hän puhuisi ämyristä. ”Etsi merkkejä. Hornanhurtat jättävät aina jälkiä.”

Ai löyhkäjälkiä?

Hieraisen otsaani käsivarrella. Luulisi, ettei aamukahdeksalta vielä hikoile, mutta Mississippissä se kuuluu asiaan toukokuun lopulla. Aurinko porottaa oksien välistä ja ilma on sakeaa ja nihkeää. Tuntuu kuin kävelisi toffeessa.

Puristan haavini kahvaa. Verkko on punottu jättiläisen hiukista, joka on maailman vahvimpia aineita. Ajattelin enimmäkseen muita asioita isän tunnin mittaisen luennon aikana, mutta muistan sen, että jättiläisen hiukset ovat yksi niistä harvoista aineista, joihin hornanhurtan hampaat eivät pysty. Muistan myös, että hornanhurtat hönkivät tulta. Etsin siis merkkejä. Palaneita lehtiä, korventunutta maata...

Savua. Edessäpäin nousee savupatsas taivaalle. Ei savua ilman hornanhurtaa.

Sipsuttelen varpaisillani savupatsasta kohti, ja tuossa se yhtäkkiä näkyy metsäaukealla – hornanhurtaa, jonka ruskean turkin karvat seisovat pystyssä. Sillä on sarvet, joten se on naaras. Se on tiikerin kokoinen ja kaluaa luuta, joka on yhtä iso kuin se itse. No hei, mieluummin luuta kuin minua.

Nyt minun on pyydystettävä tuo hurtaa. Osaisinpa käyttää Lahjaa! Silloin se sujuisi kuin tyhjää vain. Mutta ehei. ”Olet liian nuori oppimaan”, isä sanoi. ”Se ei ole leikin asia”, hän sanoi. ”Odota kunnes täytät kaksitoista”, hän sanoi.

”Nuo säännöt ovat hanurista”, sanoin minä.

Onneksi täytän tänään kaksitoista, joten tervehden säännöt. Mutta juuri tällä hetkellä minulla on apunani pelkkä haavi. Nostan sen päni päälle, kun hivuttaudun hurttaa kohti. Kiltti hauva. Älä piittaa tästä elävästä kolmen ruokalajin ateristiasta, joka astelee sinua kohti –

Ja se huomaa minut. Minä jähmetyn.

”Se haistaa pelon, Nic Nac”, isä sanoo. ”Älä siis pelkää.”

Sanoo mies, joka ei seiso metrin päässä hornanhurtasta.

En suostu kuolemaan näin. Toinen meistä hyökkää ensin, ja se toinen olen minä.

Astun yhden askeleen.

Hurttaa murisee ja astuu myös yhden askeleen.

Minä astun toisen.

Hurttaa hyökkää.

Minulta on tulla pissat housuun.

Hurttaa taklaa minut maahan.

Muutama sata kiloa hornanhurttaa litistää minua. Lemu kirvelee silmiä. En enää ikinä moiti Seania siitä, että hän haisee. Jos vielä joskus näen hänet. Olen varmaan parin sekunnin päässä taivaanportista ja enkeleistä.

Mutta yhtäkkiä hornanhurttaa kutistuu. Se haisee juustolta – haju ei ole hyvä muttei pahakaan – eikä puraise minulta päätä irti vaan nuolee kasvojani. Metsä hälvenee ja esiin paljastuu meidän takapiha, ja tulta hönkivä, jättimäinen hornanhurttaa onkin pikkuinen, häntää heiluttava hornanhurttan pentu.

Isä seisoo terassilla ja nauraa. ”Hyvää syntymäpäivää, Nic Nac.”

Hän huitaisee toisella kädellään, pyyhkii pois loputkin kutsu-
mastaan illuusiosta ja kumoaa naamiointimojon, joka esti naa-
pureita näkemästä, että takapihamme oli muuttunut metsäksi.
Isä on etevä ilmentäjä. Hän sai tämän karvaturrin näyttämään

kymmenen kertaa todellista isommalta. Se on nimittäin oikeasti vain kenkälaatikon kokoinen.

Pyyhkäisen koiran lämpimän kuolan poskiltani. ”Onko se minun?”

”Nimiä mainitsematta huomautan, että *joku* on mankunut minulta hornanhurttaa tai lohikäärmettä. Koska lohikäärmettä on turha toivoa, kyseeseen tulee vain hornanhurtta.”

Minä virnistän. ”Näetkö? Minä tiesin, että sinä äkkää.”

”Älä nuolaise ennen kuin tipahtaa, Nic Nac. Jos haluat pitää pennun, noudatat tiettyjä sääntöjä.”

”Anna kuulua.”

Isä kohottaa kulmiaan. ”Kuka sinä olet ja mitä olet tehnyt minun lapselleni? Minun tuntemani Nichole Blake vihaa sääntöjä.”

”Omena.” Minä osoitan itseäni. ”Puu.” Osoitan häntä.

Isä hekottaa. ”Osuit naulan kantaan, neiti Blake...”

”Mitä te teette?”

Isä ja minä säpsähdetään.

”JP”, isä sanoo ja vetää syvään henkeä. ”Hyvää huomenta sinullekin.”

Paras kaverini kurkistaa meidän takapihoja erottavan aidan yli. JP on vasta toinen ystävä, joka minulla on elämässäni ollut. Ensimmäinen oli yksi Rebecca, joka oli kotiopetusryhmässäni Atlantassa. Meitä yhdistivät Oreo-keksit. Luulin etten saisi koskaan toista sellaista ystävää, kunnes JP putkahti elämäni. Kun tapasin hänet, hänellä oli kauluspaita ja rusetti kuin olisi ollut menossa sunnuntaikirkkoon eikä tiistaina neljännelle luokalle. Eikä kukaan pakottanut häntä pukeutumaan niin. JP vain satuu tykkäämään ruseteista. Hän tarjosi kättä ja sanoi: ”Minä olen Joshua Paul Williams. Voit kutsua minua Joshua Pauliksi.”

Me kutsutaan häntä JP:ksi. Joskus pastori JP:ksi rusettien

takia. Sitä paitsi JP:n isä on pappi, ja JP:llä on pisamia, pömpötävä maha ja lyhyt ruskea tukka ihan kuten isällään.

JP on ainoa musta lapsi meidän kadulla minun lisäksi, mutta ei me sen takia kavereita olla. JP on ainoa lapsi, joka ei pidä pimeenä sitä, että tämä tyttö saa kotiopetusta. En myöskään ole sataprosenttisen varma, selviäisikö JP ilman minua. En sano niin siksi, että hän on ei-ihmeellinen (eli hänellä ei ole Lahjaa eikä muutakaan yliluonnollista kykyä – melkein kaikki täällä ovat taviksia). Sanon niin, koska hän on tumpelo.

Hän korjaa silmälasinauhojensa asentoa. ”Sori jos säikäytin teidät. Äiti sanoo, että minä hiippailen kuin käärme tohveleissa.”

”Tuota, käärmeillä ei ole jalkoja”, minä huomautan.

”Silti ymmärrän, mitä äitisi tarkoittaa”, isä sanoo. ”Kuinka pitkään olet seisoskellut siinä, pikkumies?”

JP kohauttaa olkapäitään. ”En kauan.”

Juttu on niin, että suurin osa taviksista ei tiedä Lahjasta tai ihmeellisistä. Eivätkä he edes huomaa kumpiakaan. Illuusiot ovat kuitenkin vahvoja. Ne ovat ainoa juttu, jonka tavikset näkevät ihmeellisistä. Onneksi naamiointimojo ilmeisesti esti JP:tä näkemästä isän kutsumaa illuusiota, ja minun koiranpentuni pitäisi näyttää hänen silmissään ihan normaalilta pennulta. On kuitenkin olemassa pikkuriikkinen mahdollisuus, että JP näki jotain. Taviksilla on sellaisia hetkiä. Yleensä he selittävät ne ajattelemalla, että näkivät omiaan.

”Herra Blake, äiti kysyi, lähteeko Nic meidän kanssa tänä iltana kirjailijatapaamiseen ja saanko minä tulla teidän mukaan museoon huomenna”, JP sanoo. ”Hän olisi kysynyt itse, mutta häntä ujostuttaa seurassanne, koska hän pitää teitä söpönä. Ettehän kerro isälle, että sanoin niin?”

Hyyyyi! ”JP! Ei tuollaista sanota ääneen!”

”Mutta se on totta!”

Isä pudistaa päätään. Me ollaan tähän mennessä asuttu kymmenessä paikassa – minä pidän tarkkaa lukua – ja isällä on faniklubi joka ainoassa. Hän on pitkä ja solakka, ja hänellä on hymykuopat, tummanruskea iho, musta rastatukka ja käsivarsissa tatuointeja. Arvaa millaista on, kun isä on korttelin söpöin? Ällöä. Minua yököttää vähän väliä.

”Nic saa silti lähteä”, isä sanoo. ”Ja sinä saat silti tulla huomenna meidän kanssamme. Kiitä äitiäsi siitä, että hän ottaa Nicin mukaan tänä iltana.”

”Minä kiitän. Uskomatonta, että me tavataan TJ Retro.”

”Ja hän signeeraa meidän kirjat”, minä lisään. JP ja minä ollaan TJ Retron faniklubin epäviralliset viralliset johtajat (samoin hänen epävirallisen wikinsä viralliset toimittajat). Me ollaan luettu hänen Stevie James -kirjat sata kertaa. Ne kertovat huostaanotetusta pojasta nimeltä Stevie, joka huomaa olevansa taikuri ja käy yksityistä taikurikoulua parhaiden kavereidensa Kevinin ja Chloen kanssa. Eräänä päivänä hän joutuu taistelemaan maailman ilkeintä taikuria Einania vastaan.

Taikurit ja heidän taikansa muistuttavat minusta hiukan ilmentäjiä ja Lahjaa, mutta todellisuudessa Lahja on taikaa väkevämpää. Se on nimittäin sisäinen voima, joka elää meissä ilmentäjissä. Taikuus sen sijaan on Lahjan turmeltunut muoto. Sitä on vaikea hallita, ja se on hirmu tuhoisa. Todellisuudessa taikuutta voi harjoittaa vain taikasauvalla, ja sauvojen taikavoima on ohimenevää. Me ilmentäjät ei tarvita sauvoja.

Vaikka Stevie-kirjat eivät ole totta, ne ovat silti kivoja. Sarjan kolmas osa ilmestyi viime viikolla. Herra Retro poikkeaa tänä iltana Jacksonissa signeeraamassa kirjoja. JP ja minä ei olla tarkoituksella vielä aloitettu kirjan lukemista ja yritetään välttää kaikkia juonipaljastuksia, kunnes saadaan kirjoihimme tekijän nimmari. Odottaminen jos mikä vaatii itsekuria.

”Vanha kunnan TJ Retro ja hänen satuilemansa kirjat”, isä sanoo.

”Herra Blake, kuinka taikavoimasta kertovat kirjat voisivat olla tosia?” JP kysyy. ”Eihän taika ole todellista.”

”Joo, isä, miten ne voisivat olla totta?” minä sanon.

Isä katsoo minua syrjäsilmin, ja minä virnistän. Isä ei voi sieittää taikuudesta kertovia kirjoja. Hän kutsuu niitä ”sepitetyiksi tarinoiksi, joita kirjoitetaan rahantekomielessä”. Tarkkaan ottaen kaikki romaanit ovat sepitettyjä tarinoita, joita kirjoitetaan rahantekomielessä, mutta joskus annan isken loistaa.

Nyt hän kakistaa kurkkuaan. ”Ne eivät ole minun juttuni, JP.”

”Toisin sanoen isällä on huono maku”, minä sanon.

Isä ottaa minut kevyeen niskalenkkiin. ”Mitä sinä sanoit?”

”Päästä irti!” minä huudan ja nauran. Hän antaa märän suukon päälaelleni.

”Minulla on kuule hyvä maku”, hän sanoo löysätessään otteensa. ”Paras maku. Muista se.”

”Sopii toivoa”, sanon, kun hornanhurttoni nostaa etutassut jalkaani vasten. ”Huomaatko, JP? Minä sain viimein koiran.”

Koska JP on tavis, hän ei näe savua, jota pääsee pennun suusta, kun se vikisee, saati sen lyhyitä sarvia. Mutta JP hädin tuskin vilkaisee pentua. ”Öö, minun pitää mennä. Kesäloman raamis ei odota muita kuin Jeesusta. Paljon onnea, Nic!”

Hän katoaa aidan takaa, ja minun otsani rypistyy. ”Mitä tuo oli olevinaan?”

”Kuka tietää, kun kyse on JP:stä”, isä sanoo. ”Tule, on aika aloittaa koulupäiväsi.”

Jacksonissa muut lapset pääsivät kesälomalle aiemmin tällä viikolla, mutta isä antaa minulle kotiopetusta vuoden ympäri. Tänäpäin se sopii vallan mainiosti. Aiheena kun on Lahja. Minusta on vihdoinkin aika tulla oikea ilmentäjä.

On nimittäin niin, että vaikka meillä ilmentäjillä on synnynäinen Lahja, meidän on silti opeteltava käyttämään sitä, ja sitä voi käyttää hyvin monella tavalla. Helppoimmat keinot ovat loitsut, esimerkiksi mojit ja jujut, joilla hallitaan tulta, vettä ja muita elementtejä. Me pystytään muodostamaan tulta käsillä tai saamaan vesi suihkuamaan maasta. Jos me tehdään se hyvässä tarkoituksessa, se on mojo. Jos aikeet ovat pahat, se on juju. Me voidaan myös kutsua ajatuksilla esineitä ja luoda illuusioita sekä tehdä vaikka mitä muuta. Lahjan hallitsemisen opetteluun voi mennä vuosia. Lisäksi ilmentäjät löytävät koko ajan uusia keinoja käyttää Lahjaa. Minun ei tarvitse osata hirveästi, mutta ai että, miten minä haluaisinkaan oppia tekemään edes jotain.

Pentu kipittää meidän perässä sisälle. Me ollaan asuttu Jacksonissa nyt kaksi vuotta. Sitä ennen me asuttiin New Orleansissa, sitä ennen Memphisissä, Atlantassa, Charlestonissa, Washingtonissa ja New Yorkissa. Me ollaan asuttu vähän siellä sun täällä. Isä antoi minun valita viimeisimmän kaupungin, ja valitsin Jacksonin. En osaa selittää miksi, mutta tuntui, että tänne meidän kuului tulla.

Täytyy sanoa, että tein hyvän päätöksen. Talo on yksi suosikeistani tähän mennessä. Siinä on kolme kerrosta, jos lasketaan asuttava kellarikerros, ja se sijaitsee boheemissa Fondren-nimisessä kaupunginosassa. Täällä pidetään kerran kuussa kortteli-festivaali, ja sunnuntaisin isä ja minä kävellään muutaman kadunvälin päähän kuppilaan ja tilataan pirtelöt ja juustohampurilaiset.

Tuntuu, että me ollaan löydetty täältä koti, mutta isä saattaa minä päivänä hyvänsä sanoa: ”Kuule, mitä tuumit maisemanvaihdoksesta?” Yleensä se tarkoittaa: ”Kuule, yksi ei-ihmeellinen sattui näkemään, kun käytin Lahjaa, joten lähdetään nostelemaan.” Sitä tapahtuu paljon.

Keittiöön kuuluu möreää murinaa, joka rämisyyttää kellarin

ovea. Istun työtason luona. ”Meluaako siellä se demoni, jonka sait kiinni kuvernöörin virka-asunnosta?”

Isä huitaisee kädellä, ja kellarin oven alta näkyy, kun valo syttyy. Demoni kiljahtaa. ”Jep. Jo toinen kahdessa viikossa. Kumma juttu, etteivät demonit malta pysyä pois siitä talosta.”

Isä tekee täällä Jacksonissa kotitalkkarin hommia. Tavikset eivät tiedä, että 85 prosenttia kotitalouksien ongelmista johtuu kummituksista, demoneista, ghouleista ja muista ihmeellisistä olennoista. Kaksitoista prosenttia ongelmista, jotka eivät ole niiden aiheuttamia, on helppo korjata Lahjalla. Loput kolme prosenttia edellyttävät ruuvimeisseliä ja rukoilua.

”No niin, Nic Nac”, isä sanoo. ”Nopea pistari: milloin me ihmeelliset alun perin saimme Lahjan?”

Ää, taas hän aloittaa. Olen valmis oppituntiin enkä pistokokeeseen. Mutta minun on vastattava. ”Meidän esivanhemmat saivat Lahjan, kun he joutuivat orjiksi”, minä vastaan. ”Se annettiin heille, jotta he voisivat paeta vapauteen.”

”Oletko varma?” isä kysyy.

Voi itku. Kysymys saa minut epävarmaksi. ”Noooo... kai minä olen.”

”Sori, pirpana. Vikaan meni. Muista, mitä minä aina sanon: *mikään* mustiin liittyvä ei alkanut orjuudesta. Meille ihmeellisille Lahja annettiin alun perin Afrikassa, esivanhemmille wallinzeille. Tämän päivän oppitunnilla keskitymme heihin.”

”Mitä? Mutta... mutta minä luulin, että opettaisit minua käyttämään Lahjaa. Nythän on se päivä, jolloin minun on määrä oppia, muistatko?”

Isän otsa rypistyy. ”On vai?”

”Kyllä! Minun yksitoistavuotispäivänä sanoit, että saisin oppia, kun täytän kaksitoista. Sitä ennen sanoit minun kymmenvuotispäivänä, että saisin oppia, kun täytän yksitoista.”

”En muista –”

”Ja minun yhdeksänvuotispäivänä sanoit, että saisin oppia, kun täytän kymmenen.”

”Siitä on jo aikaa. Oletko varma?”

Puristan huulet yhteen. ”Isä, tämä ei ole reilua. Sinä kerroit, että itse opit käyttämään Lahjaa kymmenvuotiaana.”

”Niin opin. Ja lapsena ajattelin, että se oli nopea ratkaisu kaikkeen, mutta se ei ole leikin –”

”Asia”, minä keskeytän.

”Sillä voi olla vakavia –”

”Seurauksia”, minä sanon.

”Voit satuttaa itseäsi tai –”

”Jotakuta toista”, minä jatkan. Olen kuullut tämän miljoona kertaa. ”Haluan vain oppia käyttämään sitä yksinkertaisissa jutuissa, vaikkapa kutsumaan illuusion, joka saa huoneeni näyttämään siistiltä, tai peleissä trolleamiseen.”

”Tai voisit oikeasti siivota huoneesi. Suosittelen. Pari päivää sitten sieltä levisi aika mojavat lemut. Enkä taatusti opeta sinua käyttämään Lahjaa peleissä trolleamiseen. Sinä mokaisit ja saisit jonkun lapsiparan hampaat putoamaan suusta.”

Innostun oitis. ”Pystyykö Lahjalla tekemään sellaista?”

Isä nutristaa suutaan. ”Kuten sanoin, pirpana, Lahja ei ole pika-apu pinteeseen. Sitä paitsi se jää toiseksi tälle.” Hän koputtaa ohimoani. ”Et tarvitse aivojen lisäksi muita lahjoja. *Sinä* olet ainoa lahja, jonka tarvitset. Sisälläsi on kaikki mitä tarvitset.”

”No, jos Lahja kerran on sisälläni, eikö minun pidä osata käyttää sitä?”

Hän hymähtää. ”Olet sinnikäs, Nic Nac, myönnetään. Minusta meidän kannattaa odottaa vielä vuosi.”

Haluan pyytää, että isä antaisi minun yrittää, jos lupaisin olla varovainen. Haluan tietää pystyväni siihen, tietää että olen oikea ilmentäjä.

Mutta isä ei kuuntele. Hän ei koskaan kuuntele. Minä huokaisen. ”Hyvä on.”

Hän antaa otsalleni suikon. ”Hoidetaanpa tämä wallinzi-oppitunti alta pois, jotta päästään lähtemään Ms. Lenalle.”

Parituntisen opetuksen jälkeen me noustaán isän lava-autoon – minä, isä ja hornanhurtapentu. Taidan antaa sille nimeksi Cocoa. Se on maitokaakaon värinen. Isän kuvernöörin talosta pyydystämä demoni nukkuu häkissä auton lavalla, ja takapenkillä on puulaatikollinen sinisiä lasipulloja, joissa on savun tavoin kieppuvia kummituksia. Isä on pyydystänyt ne muutamasta talosta tällä viikolla. Kun auton pyörä osuu kuoppaan, pullot kilisevät vastakkain.

”Ei voi olla totta”, isä sanoo. ”Taasko uusi?”

Jacksonissa riittää kuoppia. Jotkut tekevät niistä kalalampia tai kukkapankeja. Se on sekä hauskaa että surullista.

Vilkaisen taakse kuoppaan, johon isä ajoi. ”Oliko tuo tuossa eilen?”

”Ei, en usko. Niitä putkahtelee kaduille yhtäkkiä. Sillä on varmaan jotain tekemistä kaupungin alla olevan tulivuoren kanssa.”

Ani harva tietää, että Jackson on rakennettu uinuvan tulivuoren päälle, joka on vain noin kilometrin syvyydessä kaupungin alla. Aukon väitetään olevan Mississippi Coliseumien kohdalla. Onneksi tulivuori uinuu. Usko huviksesi, en olisi ehdottanut isälle muuttoa tänne, jos tulivuori olisi aktiivinen, joskin Jacksonin kulinaaristen erikoisuuksien, varsinkin kinsuskikakun ja kana-vartaiden, tähden kannattaa ottaa tulivuorenpurkauksen riski.

Me poukkoillaan kuopissa koko matka Farish Streetille. Yhdellä historian oppitunnilla isä sanoi, että se oli aikoinaan Mississippin mustien ykköskatu. Se oli yksi harvoista paikoista, joissa mustia ei syrjitty. Löysin netistä vanhoja valokuvia, joissa

jalkakäytävillä tungeksii ihmisiä matkalla kauppoihin ja ravintoloihin.

Tänään suurin osa Farish Streetin rakennuksista on autoina. Siltä Ms. Lenan kapakkakin näyttää taviksista. He eivät tiedä, että vanerilla peitetty ovi on pelkkä illuusio, jonka takana on ikivanhoilla symboleilla varustettu teräsovi.

Isä pitelee demonin häkkiä kainalossa avatessaan oven. Sisältä kuuluu bluesia ja puheensorinaa ja leviää friteeratun ruoan haju. Sali on tänään tupaten täynnä, mutta niinhän se on yleensäkin perjantaisin. Silloin Ms. Lena tarjoaa kuuluisaa friteerattua monnia ja cajun-ranskalaisia.

Kapakka on valaistu huonosti, jotta asiakkaat eivät näe, miten rähjäinen se on, mutta ihmeelliset valaisevat sitä Hohteella, eri-värisillä auroilla, joista näkee, millaisia ihmeellisiä he ovat. Vain muut ihmeelliset näkevät nämä värit, mutta isän mukaan tavikset aistivat ne. Yleensä he sanovat, että tietystä ihmisessä on ”sitä jotain” tai että hän on jollain tavalla poikkeuksellinen.

Meillä ilmentäjillä on hiukan kirkkaampi Hohde kuin muilla ihmeellisillä. Ei varmaankaan ole sattuma, että me ollaan yksi väkevimmistä ihmeellisten ryhmistä. Toki siis rugarut, vampyyrit, jättiläiset, haltiat, vedenväki ja muut ihmeelliset ovat väkeviä, mutta heillä ei ole Lahjaa kuten meillä.

Baaritiskin ääressä istuu pari ilmentäjää. Heille tarjoilee parhailaan pieni violettina hohtava, ruskeaihoinen aziza, jolla on kimaltelevat siivet ja suipot korvat. Hän on nimeltään Ms. Sadie. Häntä ei kannata sanoa keijuksi, sillä muuten hän huomauttaa, että keijut ovat lähtöisin Euroopasta, azizat taas ovat kotoisin Afrikasta ja ovat keijuja vahvempia. He pystyvät nostamaan tuhat kertaa itseään painavampia esineitä.

Yhdessä loosisissa istuva ilmentäjä näyttää punaisena hehkuvalla vampyyrille matkalaukkua, jossa on pieniä nahkaisia masseja.

Ilmentäjä on rouva Barbara, ja hän työskentelee myyjänä liikkeessä nimeltä Neiti Peachyn suurenmoiset mojo- ja jujumassit. Liikkeen iskulause väikehtii matkalaukun kyljessä kimallekirjaimin: ”Jos olet viisas, avaat tämän yllätyksen!” Ihmeelliset rakastavat noita masseja, koska niiden sisällä on Lahjaa, mutta vasta massin avattuaan tietää, millaista. Kyseessä voi olla mojomassi, joka saa rahaa ja kultahippuja satamaan taivaalta, tai jujumassi, joka kumoaa painovoiman huoneessa ja saa aikaan oikean vesisateen. Ne ovat vähän kuin raaputusarpoja, mutta ihmeellisten versio. Monet tuhlaavat kaikki rahansa löytääkseen mojomassin, jolla irttoa rahaa tai kultaa, mutta useimmat ovat vain kymmenen dollarin arvoisia. Ani harvoin joku saa miljoonien arvoisen massin. Isän mukaan vain Neiti Peachy rikastuu masseilla.

Yhdessä pöydässä istuva tummaihoinen rugaru, jolla on harmaa Hohde, juttelee muodonmuuttajan (oranssi Hohde) ja vampyyrin kanssa ja näyttää heille puhelimestaan kuvia.

Rugaru nimeltään Mr. Zeke huomaa meidät. ”Hei, päivänsankarihan se sieltä tulee!”

Hymyilen leveästi, kun huutoa toistetaan kapakassa. Tunnelma on aivan erilainen kuin taannoin. Ennen kuin isä ja minä muutettiin Jacksoniin, me ei juuri tapailtu muita ihmeellisiä, ja jos tapailtiinkin, isä kielsi minua puhumasta heidän kanssaan. Hän on vähän vauhkona vaarallisista muukalaisista. Kun me muutettiin Jacksoniin, hän kohtasi Ms. Lenan ja rupesi myymään tälle kapakassa otuksia, joita pyydysti työkseen. Isä oli superhaluton juttelemaan kenenkään kanssa, mutta ajan myötä on alkanut tuntua, että me ollaan kanta-asiakkaiden kanssa melkein kuin samaa perhettä.

Saan valtavasti haleja ja onnitteluja. Ms. Sadie lupaa minulle jäätelösoodan ja sen päälle kinuskikiehkuran. Rouva Barbara antaa minulle Neiti Peachy -massin ja väittää uumoilevansa, että

siinä on kultasateen synnyttävä Mojo. Työnnän massin taskuun. Minun tuurillani se on jujumassi, joka saa sammakoita satamaan taivaalta.

Me mennään Mr. Zeken luo ja hän kietoo karvaiset käsivartensa ympärilleni. Voin vain kuvitella, miltä hän näyttää täydenkuun aikaan. ”Paljon onnea, Nic! Miltä tuntuu olla kaksitoista-vuotias?”

”Toistaiseksi ihan samalta kuin olla yksitoista.”

”Maltahan kunnes sinulla on ikää yli sata vuotta”, sanoo vamppyri, Mr. Earl. ”Kaikki tuntuu tyystin samanlaiselta kuin ennenkin. Yhden vuoden ajan luulin, että minulla on ikää satakymmennen, vaikka olen satayksitoista.”

”Earl, sinä olet sataneljätoista”, Mr. Zeke oikaisee.

”No himputti. Ymmärrätkö nyt, mitä tarkoitan?”

”Joku näyttää saaneen hornanhurtan”, sanoo muodonmuuttaja Ms. Casey ja katsoo isään.

Minä hymyilen. ”Jep. Isän oli lopulta annettava periksi.”

”Joo, joo, joo. Hymysi hyytyy, kun siivoat joka paikasta koiran-kakkaa”, isä sanoo. ”Kerropa, Zeke, miten matka meni.”

”Voin liioittelematta sanoa, että upeasti. Näytin äsken kuvia Earlille ja Caseylle. Menin niin lähelle kuin pääsin.”

Mr. Zeke tutustuu joka vuosi johonkin ihmeellisten kaupunkiin tai historialliseen nähtävyyteen. Tänä vuonna hän meni Afrikkaan katsomaan Eedenin puutarhaa. Siis ulkoa päin. Puutarhaan on pääsy kielletty. Isän mukaan wallinzit, heimo josta me polveudutaan, asuvat puutarhaa ympäröivässä kaupungissa. Mr. Zeke näyttää meille kuvan, jossa hän on puutarhan portilla. Valkoinen muuri on muutaman sadan metrin korkuinen, ja portilla on vartiossa kaksi enkeliä kultavaruksissa.

”Millainen kaupunki oli?” isä kysyy. ”Oliko se niin kaunis kuin väitetään?”

”Kauniimpi”, Mr. Zeke sanoo. ”Mutta wallinžit... mielenkiintoista väkeä.”

”Hassua, satuin juuri kertomaan heistä Nicille kotiopetusessa”, isä sanoo.

”Sinun kannattaa opettaa hänelle, että he karsastavat ulkopuolisia”, Mr. Zeke lisää. ”Etenkin meitä ’vähemmän lahjakkaita’ ihmeellisiä. Tietäähän sen, millaisia jotkut teistä ilmentäjistä ovat.”

Mr. Earl ja Ms. Casey mumisevat yksimielisesti. Jotkut ilmentäjät haluavat muiden ihmeellisten tietävän, että me ollaan väkimmämmät ihmeelliset. Isän mielestä se on hölmöä. Hän sanoo, että me mustat ollaan nähty, miten meidän veljiä ja sisaria on kohdeltu alempiarvoisina, ja ettei meidän pitäisi kohdella muita niin.

”Ikävä juttu, että jouduit kokemaan sellaista”, isä sanoo Mr. Zekelle.

”Se on mitä on, Maxwell. IPL:ään verrattuna he ovat pienempi paha.”

Kuuluu tyytymätöntä supinaa. Ms. Lenan kapakassa ei saisi koskaan mainita IPL:ää, Ihmeellisten ponnistusten liittoa, toisin sanoen ihmeellisten hallintoa. Suurin osa sen johtajista on ilmentäjiä, ja he valvovat ihmeellisiä, jotta me ei hypitä tavisten silmille. Ainakaan pahasti. Esimerkiksi kun Mr. Earl murtautui Jacksonin veripankkiin, hän joutui tekemisiin tavispoliisien kanssa. Mutta jos hän alkaisi riehua ja purisi taviksia, IPL puuttuisi peliin. Lisäksi IPL valvoo ihmeellisten salaisia kaupunkeja Pohjois-Amerikassa, muun muassa Uhuraa, jossa isä ja minä ollaan synnytty.

En ole vauvaiän jälkeen käynyt yhdessäkään ihmeellisten kaupungissa. Isä ja minä ollaan pakolaisia, toisin sanoen ihmeellisiä, jotka eivät asu ihmeellisten kaupungeissa. Kaikki muutkin Ms. Lenan kapakassa ovat pakolaisia. Puolet heistä on lähtenyt omin päin IPL:n kaupungeista. Joidenkin mielestä niissä on liian paljon sääntöjä, joita on pakko noudattaa. Toiset karkotettiin. Isä

sanoo, että hän päätti vapaaehtoisesti muuttaa kanssani tavisten maailmaan, mutta joskus mietin, oliko hänellä tosiasiaa muuta vaihtoehtoa. Me meinaan muutetaan niin usein paikkakunnalta toiselle eikä ennen koskaan hengailtu muiden ihmeellisten kanssa, että tuntuu siltä kuin isällä olisi jotain salattavaa. Toisaalta en osaa kuvitella, että hän tekisi ikinä mitään, minkä takia hänet karkotettaisiin jostain.

”IPL:stä puheen ollen, kuuluuko mitään uutta, mistä minun pitäisi tietää?” isä kysyy.

Mr. Zeke vilkaisee minua niin nopeasti, että nipin napin huomaa, ja sanoo: ”Tiedäthän sinä millaista on tähän aikaan vuodesta.”

Höh. Mitä se tarkoittaa?

Isä nyökkää. ”Kiitti.”

Mr. Zeke ojentaa nyrkkinsä. ”Meidän pakolaisten pitää puhallettaa yhteen hiileen.”

Isä tekee äijätervehdyksen Mr. Zeken kanssa. ”Aina. Tulehan, Nic Nac.”

Seuraan häntä salin perälle. ”Mitä tähän aikaan vuodesta tapahtuu?”

”Aikuisten asioita”, hän vastaa. Hän sanoo samaa politiikasta ja siitä, miten Mr. Earlin lopulta kävi, kun hän murtautui Jacksonin veripankkiin.

Isä nostaa toista kättä koputtaakseen Ms. Lenan oveen, mutta se avautuu ennen kuin hän ehtii. Toimiston seinät ovat hyllyjen peitossa, ja niillä on häkeissä eläimiä ja kaikenvärisiä eliksiirejä pienissä ampulleissa. Keskellä on kirjoituspöytä ja sen takana istuu iäkäs musta nainen. Käsiä koristavat kultasormukset, ja iho hehkuu pronssin Hohdetta.

Ms. Lena on oraakkeli, henkilö joka näkee tulevia tapahtumia. Oraakkeli ei ole sama kuin profeetta. Profeetat kuulevat jumalal-

lisiä sanomia tiettyjen henkilöiden tulevaisuudesta, etsivät henkilön ja välittävät hänelle ennustuksen. Ennustukset eivät ole kovin tarkkoja, ja vastaanottaja saattaa tulkita ne väärin. Oraakkeli puolestaan näkee väläyksiä tulevista tapahtumista. Se on ilmeisesti vähän kuin näkisi palapelin paloja mutta ei kuvaa, joka niistä muodostuu.

”Jassoo, paras tavarantoimittajani”, Ms. Lena sanoo. Hän puhuu New Orleansin murretta, mikä muistuttaa minua ajasta kun isä ja minä käveleskeltiin New Orleansin yläkaupungissa, Uptownissa. ”Toit näköjään hornanhurtan takaisin. Johan minä sanoin, etten ota palautuksia vastaan.”

Olisihan minun pitänyt arvata, että isä osti Cooan Ms. Lenalta. Hän on ykkösosoite, jos haluaa hankkia mitä vain, hornanhurtista salamalintuihin tai eliksiireihin.

”Ei ei, emme tulleet palauttamaan sitä”, isä sanoo. ”Otimme sen muuten vain kyytiin.”

”Jassoo. Hönkiihän se pelkkää savua? Annoin sille eliksiiriä, jotta se lakkaisi touhuamasta tulella, mutta en ota vastuuta, jos se polttaa talonne poroksi.”

Öö, mitä?

”Pelkkää savua”, isä vakuutti. ”Ilman tulta.”

”Jassoo”, Ms. Lena sanoo. Taitaa olla hänen lempisanansa. ”No äläpäs sitten haaskaa aikaani. Näytä mitä toit.”

Isä laskee häkin pöydälle. Demoni raapii kynsillään kaltereita. Sillä on noin kolmekymmentä senttiä korkeutta, punainen, nystyräinen iho ja pienet vihreät silmät. Ms. Lena ruuvaa ampullin korkin auki ja roiskauttaa kirkasta nestettä demonia päin. Demoni ulvoo, kun sen iho tirisee kuin kuumalle paistinpannulle heitetty vesi.

”Vihkivettä”, Ms. Lena sanoo. ”Ruikkaan öljyä, jos se heittäytyy hankalaksi.”

Hän tosiaan puhuu vahvaa New Orleansin murretta. Hän syntyi siellä ja asui siellä pitkään, kunnes hurrikaani nimeltä Katrina tuhosi kaupunkia. Hän oli kolme päivää tulvan saartaman talon katolla, kunnes suonväki pelasti hänet. He ovat vedenväen sukulaisia, joita asuu Mississippin suiston rämeillä.

”Montako kummitusta toit minulle, Maxwell?” Ms. Lena kysyy.

”Kymmenen, joista yksi on tosi häijy yksilö Madisonista.”

”Oijoihoi! Sinä teit tästä minulle ilonpäivän. Näillä kuule pistetään rahoiksi.”

”Kuka sinulta kummituksia ostaa?” minä kysyn.

Ms. Lena vie toisen kätensä lonkalle. ”Kuka kysyy?”

”Hän ei tarkoittanut pahaa, Ms. Lena”, isä sanoo.

Ms. Lena nostaa toisen käden ylös. ”Ei lapsen uteliaisuus haittaa. Jos neiti nuuskijan on pakko tietää, täällä on rikkaita ihmeelisiä, jotka keräilevät kummituksia. Älä kysy, mitä he niillä tekevät. Se ei kuulu minulle, kunhan pulittavat hinnan.”

Pimeetä. Jos minä olisin rikas, ostaisin jotain hyödyllistä, esimerkiksi lemmikkilohikäärmeen, joka on koulutettu käymään vihollisteni kimppuun. Jotain sellaista käytännöllistä.

”Isäsi kertoi, että saat hurtan syntymäpäivälahjaksi”, Ms. Lena sanoo. ”Miten vanha olet?”

”Kaksitoista.”

”Aijai.” Hän hymyilee niin että kultahampaat välähtävät. ”Muistan oikein hyvin sen iän. Sinun kannattaisi antaa minun kokeilla, löydäkö sinulle näyn. Yleensä en tee sitä ilmaiseksi, mutta merkkipäiväsi kunniaksi olkoon menneeksi.”

”Ei tarvitse, Ms. Lena”, isä sanoo. ”Siitä on suotta vaivaa.”

”Höpsistä, Maxwell. Ei siitä vaivaa ole.”

”Ihan totta”, isä sanoo. ”Älä.”

Ms. Lena kurkottaa käsiini. ”Miksi en? Siihen ei mene kuin hetki –”

Sormenpäämme ehtivät vain hipaista.

Ohitseni puhaltaa navakka tuulenpuuska. Isä, Cocoa ja Ms. Lena katoavat, ja olen hämärässä tunnelissa.

Katson hädissäni ympärilläni. ”Mitä –”

Taas välähtää. Olen jättimäisessä luolassa, mutta kaikki näyttää samealta. Edessäpäin on jotain isoa ja tummaa, mutta en hahmota mitä. Sitten joku huutaa: ”Nic, pakene! Se on sinun takana!”

Olen kääntymäisilläni katsomaan, mutta ohitseni suhahtaa uusi tuulenpuuska, ja olen jälleen Ms. Lenan toimistossa.

Hän päästää irti käsistäni ja huutaa: ”Miten sinä tuon teit?”

Pitelen jomottavaa päätäni kaksin käsin ja räpyttelen tähtiä silmistäni. Kestää hetken ennen kuin näen kaiken terävästi, ja silloin huomaan Ms. Lenan katsovan minua järkyttyneenä.

Katson häntä yhtä järkyttyneenä. Hänen Hohteensa vilkkuu kuin joku napsauttelisi valoja päälle ja pois.

”Mitä sinä teit?” hän kirkuu. ”Alapas kertoa, pikkulikka!”

Isä ei anna minun vastata. Hän tarttuu minuun ja Cocoaan ja hoputtaa meidät kapakasta kadulle.

KAKSI

TYRAN J. PORTERIN SEIKKAILUT

Isä kaahaa kohti kotia ja osuu joka ikiseen kuoppaan. ”Nichole, kerro tarkalleen, mitä tapahtui.”

Aloititan alusta. Sormenpäiden kosketus, tuulenpuuska, tunneli, luola ja huuto. ”Oliko se näky?”

”Siltä se kuulostaa”, isä vastaa, kasvoillaan ilme, jonka olen nähnyt vain kerran tai kahdesti. Hän on kauhuissaan.

Jumboviti, hän on kauhuissaan. Isä ei pelkää mitään, joten jos hän on peloissaan, minun pitäisi ruveta suunnittelemaan omia hautajaisiani. ”Mitä se tarkoittaa?”

”Rauhoitu, pirpana.”

”Kuinka minä näin hänen näkynsä?”

”En tiedä.”

”Ja mitä näky tarkoitti?”

”En tiedä sitäkään”, hän sanoo.

Leukani väpättää. ”Satutinko minä häntä?”

”Hei, rauhoitupas nyt. Sinä et tehnyt mitään väärin.”

”Mutta isä, hänen Hohteensa vilkkui.”

”Siihen on varmasti selitys”, isä sanoo. ”Tiedämme Lahjasta

yhtä ja toista, mutta on myös paljon, mitä emme tiedä. Usko minua, kun sanon, ette tehnyt mitään väärin, kuuletko?”

Hän sanoo noin, mutta hänen ilmeensä kertoo toisin. Se on ollut huolestunut siitä saakka, kun me lähdettiin Ms. Lenan luota.

Minussa on jotain vikaa... ja mikä vielä kurjempaa, tein jotain tosi pahaa.

Isä ajaa pihaan ja sammuttaa moottorin. Me istutaan hiljaisuudessa ja hän sivelee sormenpäillä kyynärvartensa tatuointia. V.XXVII, roomalaiset numerot, jotka tarkoittavat toukokuun 27. päivää, syntymäpäivääni. Oikeastaan siinä on kaksi tatskaa päällekkäin, joten numerot näyttävät melkein kolmiulotteisilta.

”Kuule, minusta on parasta, jos et lähde tänä iltana siihen kirjailijatapaamiseen”, hän sanoo.

”Mutta sinähän sanoit, etten minä tehnyt mitään väärin!”

”Et tehnytään, mutta et saisi olla niin monien ei-ihmeellisten joukossa.”

Silmiäni kirvelee. ”Luuletko, että minä voin vahingossa satuttaa jotakuta?”

”En!” hän sanoo nopeasti. ”En luule, pirpana.”

”Miksen minä sitten saa mennä? Herra Retron tapaaminen on yksi synttärilahjoistani!”

”Nichole”, hän sanoo äänellä, joka varoittaa *minua* äänensävyistäni. ”Rouva Williams ja JP voivat pyytää kirjaasi signeerauksen. Pidetään täällä kotona synttärit. Ostin leivokset, ja käyn hake-massa pitsan Sal & Mookielta. Sitten voimme –”

Hyppään autosta ulos ja marssin itkien sisälle taloon.

Vietän suurimman osan syntymäpäivästäni omassa huoneessani Cocoon kanssa.

Kuulin isän soittavan rouva Williamsille ja sanovan, että voin huonosti. Isä sanoi, etten ole varsinaisesti sairas, mutta hän haluaa